

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Συνεδρίασις τῆς 22 Δεκεμβρίου 1893. Ὁ ἐταῖρος τῆς σχολῆς Μαξιμιλιανὸς Μάϋερ παρέχει ὅλως νέαν καὶ προσοχῆς ἀξίαν ἐρμησίαν τοῦ λεγομένου «σπλαγγνόπου». Χαλκῆ τις εἰκὼν «σπλάγγνα ὀπτώσα» ὑπῆρχε κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, παριστώσα κατὰ τὰ παραδεδομένα νέον τινὰ δούλον τοῦ Περικλέους. Ὑποτίθεται δὲ συνήθως ὅτι τὸ πρότυπον παριστάνετο καθήμενον ὀκλαδὸν παρὰ τὴν πυρᾶν, διὸ ἀπόπειραι ἔγιναν συνταυτισμοῦ τῆς εἰκόνης ταύτης μετ' ἄλλων ἀναφερομένων γλυπτῶν ἔργων τοῦ Φειδίου. Ὁ κ. Μάϋερ ὁμῶς ἀκολουθῶν τούς συγγραφείς, τὰς ἐπιγραφὰς καὶ τὰς ἐπὶ ἀγγείων παραστάσεις κατέδειξεν ὅτι ἡ τῶν σπλάγγνων ὄψησις ἦτο θρησκευτικῆ τελετουργία, καθ' ἣν ὁ νεαρὸς παρὰ τὸν βωμὸν ὀρθὸς ἰστάμενος ὑπὸ κρητῆ κρατεῖ ὑπερβῆν αὐτοῦ τὸν ὄβελον μὲ τὰ εἰς αὐτὸν ἐμπηγμένα κρέατα. Οὕτως ἐξηγεῖται καὶ τὸ περὶ τοῦ σπλαγγνόπου παραδιδόμενον ὅτι ἦτο ἀνάθημα εὐχαριστήριον εἰς τοὺς θεοὺς καὶ δι' εἰδικώτερον εἰς τὴν Ἀθηνᾶν Ὑγίειαν. Ὁ νεαρὸς ὑπὸ κρητῆ εἶχε πάθει φαίνεται κατὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ Παρθενῶνος, ἐθεραπεύθη ὁμῶς διὰ τῆς βοτάνης παρθενίου, ὅπερ ἡ Ἀθηνᾶ κατ' ὄναρ ἔδειξεν εἰς τὸν Περικλέα. Πρέπει λοιπὸν νὰ δεχθῶμεν ὅτι τὸ ἀγαλμα ἦτο ἰδρυμένον ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ ἱεροῦ τῆς θεᾶς, τούτῳσι παρὰ τὰ προπύλαια, καὶ διὰ τὸν μέγαν ἀυτῆς βωμὸν. Κατὰ ταῦτα δὲ ἀναπληροῖ ὁ κ. Μάϋερ καὶ ἀγαλμὰ τι εὑρεθὲν ἐν τῷ Ὀλυμπίῳ, ἀποκείμενον ἐν τῷ Ἐθνικῷ μουσεῖῳ ὑπ' ἀριθ. 248, ὅπερ εἶνε ἀντίτυπον ἔργου τοῦ 8ου πρὸ Χρ. αἰῶνος. — Ὁ διεθυντὴς τῆς ἀμερικανικῆς σχολῆς καθηγητῆς κ. Βαλδσταίν, ὠμίλησε περὶ τῆς γυναικείας κεφαλῆς, τῆς εὑρεθείσης κατὰ τὰς ἐν τῷ Ἡραίῳ ἀνασκαφῆς καὶ ἐν τῷ Ἐθνικῷ μουσεῖῳ ἀποκειμένης, ἣν διαφωνῶν πρὸς τὸν Φουρτβαίγγλερ, ἐρμητικῶς ὡς Ἡραν Πολυκλητείου καὶ οὐχὶ Ἀττικῆς τέχνης.

Συνεδρίασις τῆς 5 Ἰανουαρίου 1894. Ὁ δεῦτερος γραμματεὺς τῆς Σχολῆς κ. Βόλτερς παρουσιάζει νεωστὶ ἐκδοθέντα τινὰ βιβλία: τὰ Θρακικὰ ὑπὸ Ε. Δράκου, τὴν ὑπὸ Σταματιάδου περὶ Θάσου μονογραφίαν καὶ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ εἰκονογραφημένου περὶ Ἄθω ἔργου ὑπὸ τοῦ ἱεροδιακόνου Κοσμᾶ. Τῆς περὶ Θάσου μονογραφίας ἐξαιρεῖ τὸ μέρος ἐκεῖνον, ἐνθα ὁ συγγραφεὺς πραγματεύεται περὶ τῆς γλώσσης τῶν σημερινῶν κατοίκων καὶ τὸ ὅποιον συνοδεύεται ὑπὸ λεξιλογίου καὶ δειγμάτων τινῶν δημοτικῆς ποιήσεως. Ὁ συγγραφεὺς πραγματεύεται καὶ περὶ τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων καὶ δεισιδαιμονιῶν τῶν κατοίκων τῆς νήσου. Κατόπιν παραθέτει ὁ κ. Βόλτερς ἐπιγραφὰς τινὰς εὑρεθείσας ἐν Μαγνησίᾳ τῇ παρὰ τὸν Μαϊάνδρον κατὰ τὰς ὑπὸ τῆς γερμανικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς ἐνεργηθείσας ἀνασκαφὰς τὸ 1889. Τινὲς εἶχον προσερευθῆ ὑπὸ τῶν περιόικων ἀναζητούντων λίθους πρὸς οἰκοδομὴν, ὡς π. γ. ἡ μεγάλη ἐπιγραφὴ τοῦ ἀρχαίου χρησμοῦ περὶ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς λατρείας τοῦ Διονύσου εἰς τὴν Μαγνησίαν, τὴν ὁποῖαν ὁ Ράινχα ἐν τῇ Revue des études grecques καὶ ὁ Κοντολέων εἰς τὰς Ἀνακοινώσεις τῆς γερμ. ἀρχ. σχολῆς ἐδημοσίευσαν. Ὁ Στράβων (σελ. 648) διηγεῖται ὅτι ὁ Μάγνης Ἀναξίγνωρ κίθαροδός, ἱερεὺς τοῦ Διὸς ἐπιμήθη ὑπὸ τῆς πόλεως, ἀνατεθείσας αὐτῷ γραπτῆς εἰκόνας ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἀνδριάντος ἐν τῷ θεάτρῳ. Ὁ ἀνδριάνς ἔφερον ἐπιγραφὴν ληφθεῖσαν ἐκ τοῦ Ὀμήρου, ἐν τῇ τελευταίᾳ λέξει τῆς ὁποίας αὐθῆ τὸ ὑπογεγραμμένον ἰῶτα εἶχε παλιωθεῖ, ὅπερ ἦτο αἴσιος διὰ τὴν Μαγνησίαν. Εὑρέθη δὲ ὑπὸ τοῦ κ. φῶν Χίλλερ ἐπιγραφὴ πρὸ μικροῦ ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς πόλεως, ἐξ ἧς πραγματικῶς λείπει τὸ ὑπογεγραμμένον ἰῶτα. Ἴχνος ὁμῶς αὐτοῦ εὐρίσκεται συναμα

καὶ φαίνεται ὅτι δευτέρα χεὶρ ἐνεκόλαψεν αὐτὸ κατόπιν, ἵνα σώσῃ τοὺς Μάγνητας ἀπὸ τοῦ αἴσιου τῆς παραλείψεως τοῦ ὑπογεγραμμένου ἰῶτα. Ἄλλαι τινὲς ἐπιγραφαὶ ἀναφέρονται εἰς διδασκαλίαν δραμάτων κατὰ τὸν 1ον πρὸ Χρ. αἰῶνα, ἐν αἷς ἀναφέρεται ἡ χρονολογία κατὰ τοὺς ἄροντας, τὸν στεφανηφόρον καὶ τὸν ἀγωνοθέτην, συναμά δὲ ὁ νικήσας ποιητῆς, τὸ ἔργον του καὶ ὁ πρωταγωνιστής. Τὸ σπουδαιότερον ὁμῶς ἐξαγόμενον τῶν ἐπιγραφῶν εἶνε ὅτι κατὰ τὴν ἑορτὴν «Ρωμαία» τραγωδίαι καὶ σατυρικά δράματα ἐδιδάσκοντο ἐν Μαγνησίᾳ, ὡς ἐν Ἀθῆναις κατὰ τὸν 5ον καὶ 4ον αἰῶνα πρὸ Χρ. Οὕτως ἐξηγεῖται χωρίον τι τῆς ποιητικῆς τοῦ Ὀρατίου περὶ τοῦ ὅτι τὸ σατυρικὸν δράμα ἔχει λόγον ὑπάρξεως, διότι ὄντως ἐπὶ Ὀρατίου ὑφίστατο τοῦτο ἀκόμη. Ἄν ὁμῶς ἡ διδασκαλία τῶν δραμάτων ἐγένετο ἐν Μαγνησίᾳ κατὰ τὸν 1ον αἰῶνα ὡς κατὰ τὸν 5ον ἐν Ἀθῆναις, τότε καὶ τὸ θέατρον αὐτῆς πρέπει νὰ ἦτο ὁμοίον ἔτι μὲ τὸ τοῦ Διονύσου, ὅπερ ἐπίσης θὰ ἐπιρροίη φῶς εἰς τὸ περὶ τοῦ ἀρχαίου θεάτρου μέγα ζήτημα. — Ὁ κ. Ἀλέξ. Φιλαδελφεὺς ἀναφέρων τὸ ἐν Πειραιεὶ πέρουσι ἀνευρεθὲν μωσαϊκὸν (κεφαλὴ Μεδούσης) παρατηρεῖ ὅτι τρεῖς τύποι κεφαλῆς Μεδούσης πρέπει νὰ διακριθῶσιν, ὁ ἀρχαῖος μὲ τὸν χαρακτήρα τοῦ φρικτοῦ καὶ ἀποτροπαίου, ὁ ῥωμαῖος τύπος (Μέδουσα Bondanini) τοῦ 8ου αἰῶνος καὶ τέλος ὁ τῆς ἐλληνοριστικῆς ἐποχῆς τρίτος. Ὁ βοτανικὸς κ. φῶν Χελδράχ ἐνθυμίζων τὰ ὑπὸ τοῦ κ. Μάϋερ λεχθέντα περὶ τῆς βοτάνης παρθενίου παρατηρεῖ ὅτι ἐκ διαφόρων εἰδησεων τῶν ἀρχαίων γνωρίζομεν (Πλίνιος Διοσκορίδης) ὅτι ἡ βοτάνη αὕτη ἐχρησίμευεν εἰς διαφόρους σκοπούς, π. γ. ὡς τροφὴ ἐν ἀνάγκῃ, ὡς θεραπευτικὸν τραυμάτων, εἶχε δὲ διάφορα ὀνόματα καὶ ἐφύετο ἄφθονος κατὰ τὴν Ἀκρόπολιν. Ἡ βοτάνη αὕτη κατὰ τὸν λαλοῦντα πρέπει νὰ εἶνε ἐξάπαντος ἡ καὶ σήμερον παρὰ τὰ προπύλαια μάλιστα αὐξάνουσα parietaria judaica. Ἐν Κρήτῃ χρησιμεύει εἰς ἰαματικὸν βότανον καὶ ὀνομάζεται «βάλσαμος», τὸ δὲ παρὰ Πλινίῳ ὄνομα αὐτοῦ Περδίκιον εἶνε γνωστὸν καὶ σήμερον παρὰ τῷ λαῷ, ὅστις τὸ ὀνομάζει περδίκι, περδισήμερον παρὰ τῷ λαῷ, ὅστις τὸ ὀνομάζει περδίκι, περδικοῦλι ἢ περδικάκι. — Ἐν τέλει ὁμιλεῖ ὁ κ. Δαίρτφελδ περὶ τῶν συνεχιζομένων νῦν παρὰ τὴν Ἐννεάκρουρον (μεταξὺ Πνυκὸς καὶ Ἀρείου Πάγου) ἀνασκαφῶν, περὶ ὧν ἰδιαίτερος θὰ γίνῃ λόγος ἐν τῇ «Ἐστία».

ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Ὁ βυζαντιολόγος κ. Millet εὐκρινέστατα καὶ διὰ πολλῶν νέων ἐπιχειρημάτων ὠμίλησε περὶ τριῶν βυζαντινῶν ἐκκλησιῶν τῆς Τραπεζούντας, κυρίως περὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς αὐτῶν καὶ τοῦ πῶς αὕτη προσήγγισεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον πρὸς τὴν ἐν τῇ δούσει ἀρχιτεκτονικῇ, μεταπλάσασα τὸ τετραγώνον διάγραμμα, καὶ τὸν θόλον ἀπὸ κυρίου μέρους τῆς οἰκοδομῆς εἰς κοσμηματικὸν αὐτῆς παράρτημα μετατρέψασα. — Μετ' αὐτὸν ὁ διεθυντὴς τοῦ νομισματικῆς ἡμῶν Μουσείου ἐπραγματεύθη διὰ μακρῶν περὶ θέματος ὅλως νέου ἐν τῇ ἐπιστήμῃ. Ὁ κ. Σβορώνος παρατηρήσας ἀπὸ μακρῶν τῇ ἔργον ὅτι, ἐν ᾧ, ὡς γνωστὸν, οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνας ἐπροσωποποίησαν καὶ ἐλάτρευσαν σύμπασαν τὴν φύσιν ἀπεικονίσαντες οὕτως ἐπὶ τῶν παντοειδῶν αὐτῶν μνημείων τὰς προσωποποιήσεις ταύτας, ἦτοι θεότητος ποταμῶν, πηγῶν, ὀρέων, θαλάσσιων, μόνον αἱ τῶν ἀστέρων καὶ οὐρανίων σωμάτων προσωποποιήσεις δὲν ἀπαντῶνται ἢ σπανιότατα ἐπὶ τῶν παντοειδῶν αὐτῶν μνημείων, πρὸς δὲ παρατηρήσας ὅτι οἱ νομισματικοὶ τύποι ἀστέρων καὶ ἡμιστελίων καὶ παμπληθεῖς νομισματικοὶ τύποι ζῶων κλπ. συνοδουμένον σταθερῶς ὑπὸ ἀστέρων, εἶνε συννότατοι, ἐκέφθη ὅτι ἴσως τὰ νομίσματα ἐθεωρήθησαν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἰστορίαν τῆς ἀρχαίας ἀστρονομίας, καὶ πόλεως καὶ τὴν ἰστορίαν τῆς ἀρχαίας ἀστρονομίας,

ως και την μυθολογικήν αστρονομίαν. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς μελέτης ταύτης ὑπῆρξαν ἀνώτερα πάσης προσδοκίας, διότι δι' αὐτῶν εὐρέθη ἡ ἐξηγήσις παμπληθῶν ἐντελῶς ἀκατανόητων νομισματικῶν τύπων ἀπελπισάντων πάντας τοὺς μέχρι τοῦδε ἐπιχειρήσαντας νὰ ἐξηγήσωσιν αὐτοὺς σοφοὺς. Τίνας τῶν ἐρωτημάτων τούτων ἐδημοσίευσεν ἦδη ὁ κ. Σβορώνος εἰς ξένα νομισματικὰ περιοδικὰ, νῦν ὅμως τὸ πρῶτον ἐξέθεσε τὴν θεωρίαν αὐτοῦ ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῆς ἀφορμῆν λαβὼν ἐκ τῆς προσεχοῦς ἐν τῇ *Bulletin de Correspondance Hellenique* τῆς Ἀρχ. Σχολῆς δημοσιεύσεως ἐκτενούς αὐτοῦ συγγραφῆς περὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος. Πρὸς ἐπικύρωσιν τῆς θεωρίας του ὁ ὀμιλητὴς παρέσχε τῷ σοφῷ ἀκροατηρίῳ τὴν λύσιν πλείστων ἀκατανόητων νομισματικῶν τύπων, οἵσι οἱ ἀρχαῖοι τύποι τῶν ζώων ἐν γένει, οἱ τύποι τῶν ἀστέρων καὶ τῶν ἡμισελήνων, οἱ ὑπὸ ἀστέρων περιθεόμενοι, οἱ ὑπὸ ἀστέρων συνουδεύόμενοι, οἱ σταφυλὰς καὶ περιστρεφὰς συγχρόνως ἀποτελοῦντες τύποι Μάλλου τῆς Κιλικίας, οὗς ἀπέδειξεν ὅτι ἦσαν οἱ ἀστερισμοὶ τῶν Πελοποννησίων (περιστρεφῶν) τῶν καὶ βότρου καλουμένων, αἱ χελῶναι τῆς Αἰγίνης, ὁ λέων τῆς Λυδίας καὶ Μιλήτου, ὁ ἀνθρωποκέφαλος ταῦρος πλείστων πόλεων τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος, ἡ Σφιγὴς τῆς Χίου, οἱ πλείστοι τῶν Κρητικῶν νομισματικῶν τύποι κλπ. κλπ. Διὰ τοῦ αὐτοῦ συστήματος παρέσχε τὴν λύσιν καὶ τῆς ἀκατανόητου τεχνοτροπίας τῆς ἐπικρατησάσης ἀπὸ τοῦ 3ου μ. Χ. αἰῶνος ἐν Καρχηδόνι, Συρίᾳ, Μακεδονίᾳ καὶ Ῥώμῃ τοῦ νὰ παριστανται τὰ πέταλα τῶν νομισμάτων ἐν εἶδει ἀστέρων ἀκτινωτῶν.— Τέλος ὁ διευθυντὴς τῆς σχολῆς κ. Ὠμόλλ, ἀφ' οὗ δι' ὀλίγων ἐξῆρε τὸ πρωτότυπον καὶ σπουδαῖον τῆς ὀμιλίας τοῦ προλαλήσαντος καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου ἐντύπωσιν, ἐπροκυματεύθη τὰ περὶ τῆς τοπογραφίας τῶν Δελφῶν συντόμως ἕνεκα τῆς ἐπὶ μακρὸν ἤδη παρατάσεως τῆς συνεδριάσεως. Τὴν ὀμιλίαν τοῦ κ. Ὠμόλλ, ἀσφειστάτην ὡς πάντοτε καὶ περιστρεφείσαν κυρίως περὶ τῆς τοποθεσίας τῶν διὰ τὰς πανηγύρεις συναθροίσεων, ἤκουσαν οἱ παριστάμενοι μετ' ἀπτότου ἐνδιαφέροντος. Τὴν δὲ κατὰ τὸ τέλος τῆς συνεδριάσεως πρότασιν αὐτοῦ περὶ ἀποστολῆς συλλυπητηρίων τῶν παρισταμένων πρὸς τὴν οἰκογένειαν τοῦ διασῆμου πολιτικοῦ, νομισματολόγου καὶ ἀρχαιολόγου τῆς Γαλλίας Βαδδουκτῶνος ὑπεδέχθη τὸ ἀκροατήριον διὰ παρατεταμένου χειροκροτημάτων.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπισημονικά

Ἄπεθανεν ὁ γερμανὸς φυσικὸς Ἐρρίκ-Χέρτς. Γεννηθεὶς ἐν Ἀμβούργῳ τῷ 1857, ἐσπούδασε κατ' ἀρχὰς μηχανικὴν, εἶτα ἐπέδθη εἰς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας. Τῷ 1880 γενόμενος διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας, διορίσθη καθηγητὴς παρὰ τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Κιέλου, βραδύτερον δὲ διεδέχθη τὸν περίφημον Clausius εἰς τὴν ἔδραν τῆς φυσικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Βόννης. Ὁ Χέρτς ἦτο περίφημος ἠλεκτρολόγος, εἰς αὐτὸν δὲ ἡ ἐπιστήμη ὄφειλε νῆας περὶ τοῦ ἠλεκτροσμιῶ ἐν σχέσει πρὸς τὸ φῶς θεωρίας καὶ νῆα ἠλεκτρικὰ ὄργανα.

— Κατὰ τινὰ τῶν τελευταίων συνεδριάσεων τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν, ὁ Φιλαλλῆς καὶ ὁ Βερτρὰν ἀνεκοίνωσαν νεώτατα αὐτῶν πειράματα, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξάγεται ὅτι καὶ τῶν ἀνοσθῶν ὄψεων τὸ αἶμα, παρουσιάζει τὰς αὐτὰς τοξικὰς ιδιότητας οἷας καὶ τὸ αἶμα τῶν ἐχιδνῶν.

— Ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Γῆ πρὸ τοῦ Ἀνθρώπου» ὁ I. Priem ἐξέδωτο σύγγραμμα, ἐν ᾧ διηγεῖται τὴν ἱστορίαν τοῦ ἡμετέρου πλανήτου, τὰς ἀλλοιώσεις τῆς ἐπιφανείας του κατὰ τὰς πρώτας γεωλογικὰς περιόδους,

πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἐν ἰδιαιτέρῳ κεφαλαίῳ διηγεῖται λεπτομερῶς τὴν ἱστορίαν τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ γαλλικοῦ ἐδάφους. Τὸ κείμενον ἐπεξηγοῦν εἰκόνες ὑπὲρ τὰς ἐπτακοσίας.

— Ἡ πρὸς ἀνέγερσιν μνημείου εἰς τὸν Σαρκοῦ ἐπιτροπὴ ἐξέλεξε πρόεδρον αὐτῆς ἐπίτιμον τὸν Παστέρ, τακτικὸν τὸν Βρουαρδέλ, γραμματεῖς δὲ τοὺς ἰατροὺς Γκυνού καὶ Μπουρνεβίλλ.

— Κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδριάσιν τῆς Γεωλογικῆς Ἐταιρείας τῆς Γαλλίας ὁ Μαρκελλίνος Μποῦλ ὑπέβαλεν ὑπόμνημα περὶ τῆς ἐσχάτως ἐν Περμιῶν Δωτὲν ἀνακαλυφθείσης προκατακλυσματικῆς σαύρας, τῆς λεγομένης *Callibrachium Gaudryi*. Τὸ ἔρπετον τοῦτο διαφέρει τῶν μέχρι τοῦδε ἐν τῷ ἰδίῳ μέρει εὐρεθέντων σαυροειδῶν, προπάντων κατὰ τοὺς πόδας, οἱ ὁποῖοι εἶνε ὅμοιοι καὶ ἀπαράλλακτοι πρὸς τοὺς τῆς σημερινῆς σαύρας. Εἶνε ἀξιοπερίεργον, κατὰ τὸν Μποῦλ, ὅτι κατὰ τὰς ποιογενεῖς ἐποχὰς, ἐκτὸς τῶν ζώων, τῶν ἐχόντων τύπους ἰδιαιτέρους καὶ χαρακτηρισζόντων τὴν γεωλογικὴν ἐποχὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκουν, ὑπάρχουν καὶ ἄλλα τοῦ αὐτοῦ εἴδους, τὰ ὅποια μὲν μικρὰς μόνον μεταβολὰς εἰμποροῦν νὰ ἐξομοιωθῶν πρὸς τὰ σημερινά.

— Ἀπεβίωσεν ὁ βέλγος ζωολόγος Φίλιππος Βὺν Βένεδεν καθηγητὴς παρὰ τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Λουβαίνης. Ὁ Βένεδεν ἐγεννήθη ἐν Malines τῷ 1809. Ἐκ τῶν πολλῶν καὶ διαφόρων ζωολογικῶν του ἔργασίων φημιζόνται αἱ περὶ σκοληκῶν, μαλακίων καὶ κητοειδῶν. Ἐν Γαλλίᾳ ὁ βέλγος ἐπιστήμων ἀπήλθεν ἐξαιρετικῆς ὑπολήψεως, ἤτο δὲ τιμημένος διὰ τοῦ παρασήμου τῆς Λεγεώνας.

— Ἐξαιρετικὸν οὐράνιον φαινόμενον θὰ παρατηρηθῆ τὸ παρὸν ἔτος, τὸ ὁποῖον θάρχησῃ πολὺ νὰ ἐπαναληφθῆ. Μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἡ Ἀφροδίτη θὰ φανῆ ὡς ἀγερνὸς συγχρόνως καὶ ὡς ἔσπερος. Τοῦτο θὰ συμβῆ τὴν 14 προσεχοῦς Φεβρουαρίου (ἔ. ν.) ὅτε ἡ Ἀφροδίτη θάναται 43 λεπτὰ πρὸ τῆς ανατολῆς τοῦ ἡλίου καὶ θὰ δύσῃ 43 λεπτὰ μετὰ τὴν δύσιν αὐτοῦ. Καὶ τὰς ἄλλας ἡμέρας ἀπὸ τῆς 10—17 Φεβρουαρίου θὰ παρατηρηθῆ τὸ φαινόμενον, ἀλλ' ὅχι ζωηρὸν καὶ διαρκές ὅσον τὴν 14.

— Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου ἤρξατο ἐκδιδόμενον ἐν Παρισίαις νέον γεωργικὸν περιοδικόν, πραγματευόμενον εἰδικῶς τὰ κατὰ τὴν ἀμπελοργίαν ὑπὸ τὸν τίτλον «*Revue de viticulture*». Ἐκδίδεται ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος ὑπὸ τὴν διευθυνσιν τῶν H. Βιαζὶ καὶ A. Ραβάζ.

Μουσικά

Ὁ υἱὸς τοῦ μεγάλου μουσικοῦ Βάγνερ, ὁ ἐκ τοῦ ἤρωος τῆς Τριλογίας τῶν Νιβελογγεν, φέρων τὸ ὄνομα Σιγφρείδος, ἐνεφανίσθη τὸ πρῶτον κατ' αὐτὰς ἐν Βερολίνῳ ἐνώπιον τοῦ κοινῆς ὡς διευθυντῆς ὀρχήστρας, ἧτις ἐξέτελεσεν ἔργα τοῦ πατρός του. Τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριον ἀποτελούμενον ἐκ τῆς Βερολινεῖου ἀριστοκρατίας ὑπεδέχθη ἐνθουσιωδῶς τὸν νεαρὸν μουσικόν.

Θεατρικά

Μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας παρεστάθη ἐσχάτως ἐν Παρισίαις ὁ «*Μιχαὴλ Τεσσιέ*», δρᾶμα τοῦ Ἐδουάρδου Ῥόδ, ἐξηγούμενον ἐκ τοῦ ὁμονόμου αὐτοῦ μυθιστορηματος. Ὁ Μιχαὴλ Τεσσιέ εἶνε ὀψιανδρὸς, ἀλλ' ἐρωτεύετο νεαρὰν κόρην, τὴν ὁποίαν κηδεμονεῖ, καὶ ἀγαπᾷται ἀγῶος ὑπ' αὐτῆς. Μολονότι καθ' ὄλον του τὸ πολιτικὸν στάδιον ἐπολέμησε τὸ διαζύγιον, ἀναγκάζεται τότε νὰ διαζευχθῆ τὴν σύζυγόν του καὶ νὰ φύγῃ μετὰ τῆς ἐρωμένης του.

— Εἰς τὸ Ὠδεῖον τοῦ Μονάρχου σπουδάζει ἦδη φωνητικὴν μουσικὴν νέος τις ζυλοργὸς ἐκ τῶν περιχώρων, ὀνομαζόμενος Μπουργκστάλλερ. Τοῦτον κατέταξεν εἰς τὸ Ὠδεῖον ἡ κυρία Βάγνερ, μόλις ἤκουσε τὴν φωνὴν του, μετ' ἡμερῶν ἐπίδομα 150 μάρκων, μέχρις ἀποπεράσεως τῶν σπουδῶν του. Κοινὴ πεποίθησις ὑπάρχει ὅτι ὁ Μπουργκστάλλερ θάναδειχθῆ εἰς ἐκ τῶν πρώτων ὑψιφῶνων τοῦ κόσμου.